

УДК 167.1:821.161.2+002.2.001.83(477) (043.2)

Казадасв І.

Національний авіаційний університет, Київ

ПРОБЛЕМА ПОПУЛЯРИЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ ТА КНИГОВИДАВНИЧОЇ СПРАВИ В УКРАЇНІ

Б. Польовий писав: “Як часто... потомство звертається до минулого, як часто шукає воно рішень майбутнього у минулому, і як часто хотілося б йому бачити для цього предків у повній картині, з усіма дробами їхніх пристрастей, їхніх відносин, навіть помилок та зовнішнього одягу!”.

Якщо дитина візьме у руки книжку, яку написано автором XIX-XX століття, то стане зрозуміло, що в той час люди були надзвичайно патріотичними до України, вони писали свої твори розуміючи, що на цих творах повинні виховуватись наступні покоління. Вони прагнули популяризувати українську мову і літературу. І люди хотіли читати цю літературу. Література зберігає та передає наступним поколінням досвід минулого, традиції, моралі, етичні цінності українського народу. Виховані на творах української літератури, ми стаємо справжніми дітьми свого народу, своєї країни. Сьогодні українці не пам'ятають, як жили їхні попередні покоління. А про це розказують саме книжки. Чи читаємо ми достатньо? Якщо і є люди, які читають літературу, то в основному вони читають її тільки з планшетів або зі смартфонів. Причина тому – відсутність книг за доступними цінами та відсутність великої кількості книг українською мовою. Порівняймо: Україна у рік випускає приблизно 7 тисяч книжок, Росія – 50 тисяч, Великобританія – 80 тисяч. Звісно, попит на українську літературу існує, але негативна динаміка друкарства пояснюється відсутністю спеціальної державної програми, яка б підтримувала книговидавництво і фінансування бібліотек. «Подібні програми існують у Польщі, Росії, і тільки в Україні вітчизняного книговидавця ігнорують» – значиться у ЗМІ.

Як повинна діяти наша держава заради спасіння української літератури:

- відкрити більше літературних видавництв;
- популяризувати книги, написані українською мовою;
- збільшити кількість екземплярів книг до 3-4 на одну людину в країні;
- знизити ціни на книжки;
- приділяти увагу вихованню в громадян культури популяризації новинок української літератури;
- розробити і запровадити новітню стратегію фінансування бібліотек.

Отже, без державної підтримки книжкова справа в Україні так і буде деградувати та занепадати. До книги треба зважати змалечку, тому вагоме місце у цьому питанні повинна займати сфера освіти. І тільки у влади є інструменти та можливості суттєво вплинути на ситуацію, що ми маємо сьогодні.

Науковий керівник: Седашова О.А., канд. пед. наук, доцент